

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [..]

z dnia 29 października 2010 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 października 2010 r. Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., odrzucił skargę J. J. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 marca 2010 r.), z uwagi na nie oparcie jej na ustawowej podstawie wznowienia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca, powołując się na „fałszywy materiał dowodowy” w sprawie V K 1451/03 (X Ka 1582/04), jedynie formalnie wskazał na treść art. 403 § 2 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia na

tej podstawie, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa. Tymczasem w toku rozpoznawanych spraw o przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu zaistniałego w listopadzie 1995 r. wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej Sądy obu instancji nie brały pod uwagę ewentualnych orzeczeń karnych w tym zakresie, lecz poczyniły własne ustalenia, przyjmując, że wnioskodawcy nie można przypisać umyślności działania ani rażącego niedbalstwa w przebiegu wypadku komunikacyjnego. W rezultacie prowadzone postępowanie dowodowe zmierzało wyłącznie do ustalenia, czy schorzenia będące skutkiem tego wypadku spowodowały niezdolność wnioskodawcy do pracy. Nadto w sprawie, w której zapadł zaskarżony skargą wyrok, przedmiotem sporu było nabycie przez wnioskodawcę prawa do emerytury po ukończeniu 60 lat w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną wypadkiem z dnia 28 listopada 1995 r. W dacie wyrokowania przez Sądy obu instancji wnioskodawca nie był osobą niezdolną do pracy w związku ze wskazanym wypadkiem, co spowodowało oddalenie jego odwołania, a następnie oddalenie apelacji. W sprawie tej w ogóle nie było prowadzone postępowanie dowodowe mające na celu ustalenie ewentualnego prawa skarżącego do renty wypadkowej, albowiem przedmiot i treść decyzji organu rentowego odnosiła się do prawa do emerytury.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie istotnych dla sprawy faktów i dowodów, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że skarga o wznowienie postępowania z dnia 26 lipca 2010 r. została przez skarżącego uzupełniona kilkoma pismami, w tym z dnia 27 września 2010 r. i z dnia 22 października 2010 r., z których wynika, że jako podstawę wznowienia wskazał on wykrycie nowych okoliczności faktycznych w postaci schorzeń potwierdzonych dołączoną dokumentacją medyczną, o których to okolicznościach stanowi art. 403 § 2 k.p.c. Tymczasem Sąd Apelacyjny w istocie potraktował skargę jako wniesioną na podstawie art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne.

Sąd Apelacyjny, aczkolwiek stwierdził, że jako podstawę wznowienia skarżący wskazał art. 403 § 2 k.p.c., to błędnie potraktował skargę jako opartą na przesłance uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa, określonej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Tymczasem zarówno do skargi o wznowienie postępowania, jak i do uzupełniającego ją pisma z dnia 27 września 2010 r. skarżący dołączył dokumentację lekarską, a następnie - w wykonaniu wezwania Sądu Apelacyjnego - w piśmie procesowym z dnia 22 października 2010 r. jednoznacznie sprecyzował skargę przez wskazanie oparcia jej na art. 403 § 2 k.p.c. i powołanie się na „wykrycie takich okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu”. Ocena dopuszczalność skargi opartej na tak sformułowanej podstawie wznowienia nie została przez Sąd Apelacyjny dokonana.

Z powyższych względów zażalenie podlega uwzględnieniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z odpowiednio stosowanym art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.